

anvendt Argumenter, som skulde bevise, hvor uheldig en Diskontoforhøjelse vilde være, netop som et Middel til at føre f. Eks. dette Forslag igennem i Valutakonferencen og ogsaa til at indprente Nødvendigheden af andre Foranstaltninger, for at man ikke nu skulde maatte gribe til dette haardhændede og i Blinde virkende Middel, som en Diskontoforhøjelse er, der ganske vist formindsker Forbruget, men samtidig trykker Produktionen og forringer vor økonomiske Stilling paa saa mange Maader.

Men jeg vil dog her gerne understrege, hvorledes Forholdet ligger. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg mente, at der var Forhold, som gjorde, at man vilde kunne øve en Pression paa Nationalbanken paa et vist senere Tidspunkt — det gælder altsaa ikke det nærværende; hvis den paa et vist senere Tidspunkt skulde ønske at gaa til en Diskontoforhøjelse, mente det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at Regeringen sad inde med tilstrækkelige Pressionsmidler til at kunne afholde den derfra. Jeg maa her betone, at jeg i saa Henseende kan være enig i, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel fremførte. Man dømme nu om det, som man vil — jeg ved jo meget godt, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vilde foretrække, at Nationalbanken var en Statsbank —, vort Pengevæsens hele Organisation har baade i ferrige og i dette Aarhundrede hvilet paa Nationalbankens Selvstændighed, paa, at man netop har villet have en privat Bank, selvstændig stillet, som ikke skulde lade sig sin Politik diktere af Statsmagten, og dette Synspunkt er opretholdt ogsaa i de senere Oktroj-Ændringer. Det ligger ganske bestemt i den Regel, der er fastslaaet med Hensyn til Diskontofastsættelse: at den sker af Nationalbanken. At Finansministeren har Ret til at blive hørt, staaer der udtrykkelig, men derved begrænses jo ogsaa hans Ret. Nu er det givet, at naar jeg ser paa Sagen, som jeg gør, vilde jeg, hvis det Spørgsmaal kom op i nærværende Øjeblik, gøre alt, hvad jeg indenfor min Ret kan gøre for, at der ikke kom nogen Diskontoforhøjelse. Men jeg vilde anse det for stridende mod Aanden i den Lovgivning, vi har, og imod det hele Princip for vort Pengevæsens Ordning, hvis man forsøgte at øve en Pression af den Art, som det

forekom mig det ærede Medlem Hr. Borgbjerg antydede.

Det ærede Medlem sagde, at dette Lovforslag var ikke Liberalisme i Ordets gammeldags Forstand, det var ikke stemmende med Manchester-Ideerne. Jeg ved aldrig at have bekendt mig til den rene Manchester-Lære. Jeg har min Opfattelse af det store Beskyttelsesproblem, og jeg har ogsaa min Opfattelse af, at der bør være Grænser for de Forhold, i hvilke Statsmagten kan blande sig; og disse Grænser ligger dér, hvor Statsmagtens Indblanding kvæler det frie Initiativ og stiller Befolkningen under et økonomisk Formynderskab. Men jeg har aldrig hævdet, at Staten ikke skulde gribe ind paa væsentlig flere Omraader, end de gamle Manchester-Mænd mente, og ogsaa paa væsentlig flere Omraader, end den foregaaende politiske Generation mente. Jeg har f. Eks. altid med Glæde medvirket til Gennemførelsen af hele den store Række sociale Love, vi har faaet, og jeg har ogsaa været med til Gennemførelsen af Statens Indgriben paa mange andre Omraader, hvor jeg mente, at denne Statsindgriben ikke naaede de Grænser, som efter min Overbevisning altid bør drages derfor.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg mente, at der ingen Antydning var af, at man i Valutakonferencen havde beskæftiget sig med Spørgsmaalet om generelle Toldforhøjelser. Jo, det er der i høj Grad Antydning af, eller rettere sagt, det er ganske givet, at det har man beskæftiget sig med. Allerede det officielle Referat af Forhandlingerne, der kom ud, viser det. Man er jo ikke saa helt uden Adgang til at følge Forhandlingerne i Valutakonferencen. Der blev tilstillet Pressen nogle ganske vist kortfattede Referater, men som dog nogenlunde angav Gangen i Forhandlingerne fra Dag til Dag, og alene af disse officielle Referater fremgaar det, at den Tanke, at Tolden skulde udredes i Guld, har været fremme til Drøftelse i Valutakonferencen og har fundet Tilslutning fra visse Sider. Den er ogsaa blevet fremhævet for Regeringen under de Forhandlinger, vi har haft med f. Eks. Nationalbankens Direktion; dér er der udtrykkelig blevet gjort opmærksom paa, at denne Tanke har været fremme. Derfor